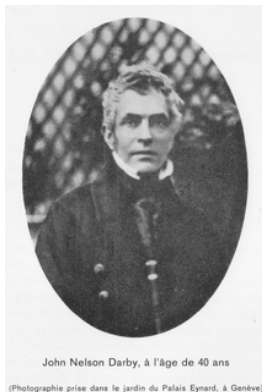

John Nelson Darby (1800-1882) - Partea I

Tinerețea și studiile lui J. N. Darby

Născut la 18 noiembrie 1800 la Westminster-Londra, reședința londoneză a tatălui său, John Nelson Darby a murit la 29 aprilie 1882, la Bournemouth, unde se afla într-un loc de ședere, stabilit la un frate, M. H. A. Hammond.

El era fiul cel mai mic al lui John Darby, din Leap Castle, în Irlanda, descinzând dintr-o familie de origine normandă, stabilită în țară încă dinainte de Reformă; mama sa, pe care a pierdut-o în copilăria lui, era din familia Vaughan, bine cunoscută în Țara Galilor. Unchiul său era Sir Henry Darby, comandant al „Bellerophon”-ului la bătălia de la Aboukir. Și l-a avut ca naș pe marele Nelson, care i-a transmis numele său ținându-l pe cristelniță (vas bisericesc deservind botezul). Tatăl său, care aproape l-a dezmoștenit când a părăsit baroul, era dintr-o familie distinsă și bogată, iar un unchi de-al său l-a ajutat să studieze ulterior teologia.

Primii ani de viață ai lui, J.N.Darby i-a petrecut la școala din Westminster și încă de la vârsta de cincisprezece ani și-a făcut studiile de drept la Universitatea Trinității, la Dublin, unde, foarte tânăr, a obținut medalia de aur „Classique”, distincție cu totul specială.

Întors la Dumnezeu la vârsta de 18 ani, el trece printr-un exercițiu intens și abia după șapte ani primește certitudinea că este mântuit. Atunci renunță la profesiunea de avocat, spre marea nemulțumire a familiei și îndeosebi a cumnatului său, Seargent Pennefather, Lord Chief Justice D'Irlande, care nu se ambiționa de nimic mai puțin pentru el, decât de funcția de Lord Cancelar al Angliei, adică Președintele Camerei Lorzilor, dacă nu chiar aceea de Prim Ministru.

Darby intră atunci în teologie, în Biserica Anglicană, și este ordonat vicar în 1825 de către Arhiepiscopul de Dublin, care îl trimite în vasta comună de Calary, situată în ținutul muntos și sărac din Wicklow, unde locuiește într-o casă țărănească. În anul următor, Arhiepiscopul îl consacră preot slujitor anglican, ceea ce acceptă, nu după bunul său plac, spune el, ci determinat de Consiliile Superioare și nefiind încă eliberat.

Activitatea sa de doi ani și trei luni în acest mediu sălbatic și aspru, unde el se cheltuiește noapte și zi până la punctul de a-și compromite sănătatea, este întrerupt printr-o cădere de pe cal și astfel J. N. D. este obligat să-și îngrijească piciorul la Dublin, unde petrece iarna 1827-1828 mergând cu cărjele. Puțin timp după ce și-a primit din nou postul de preot slujitor anglican, ocupat special de Misiunea interioară, el nu putea să se hotărască să impună irlandezilor convertiți jurământul de ascultare față de rege, în calitatea sa de cap al Bisericii anglicane, jurământ pe care l-a instituit Arhiepiscopul în timpul absenței sale. Astfel, el renunță la îndatorirea sa și se întoarce la Dublin.

În timpul iernii 1827-1828, el întâlnește patru tineri credincioși având aproape aceleași înțelegeri ca și el, J. G. Bellett, Dr. Cronin, Hutchinson și Brooke; ei se adună în apartamentul său, discută împreună și Darby le propune să frângă pâinea împreună în duminica viitoare, ceea ce a avut loc.

De atunci datează prima întâlnire a Fraților adunați pentru cult în numele Domnului, în afara oricărui sistem ecleziastic. Vom vedea că nu s-au adunat pe același teren la Plymouth decât în 1832. Totuși nu părea că cei cinci frați din Dublin ar fi părăsit toți adunările lor. Astfel Darby, interpelat în această perioadă de reverendul Daly (ulterior episcop de Cashel): „Ei bine, John, ne-ați părăsit; cu ce adunare v-ați unit?”, a răspuns: „Cu nici o adunare. Nu am nimic de-a face cu dizidența; deocamdată sunt propria mea adunare”.

În anul 1827 începuse la Aldbury Park (Surrey, Angletierre), conferințe ținute de H. Drummond., la care asistasă Vicontesa Powerscourt, aproape de Bray, în Comitatul Wicklow.

La aceste reuniuni au participat J. N. Darby, J. G. Bellett și alți frați de la început. Referitor la Vicontesa Powerscourt. spunem că aproape în această vreme (poate puțin mai târziu), J. N. Darby se gândise să o ia în căsătorie; dar, aflând că frații se rugau pentru ca el să renunțe – având în vedere lucrarea lui viitoare, el nu s-a mai simțit liber și Lady Powerscourt a murit de durere, câțiva ani mai târziu.

Vorbind despre ea, J. N. Darby a spus: „Am renunțat la căsătorie, dar am distrus o inimă”.

Într-o scrisoare făcând parte dintr-un volum tradus din engleză în franceză în 1844 sub numele „Afecțiunea creștină sau scrisori și scrieri ale Vicontesei T. A. Powerscourt”, publicate la Paris după moartea sa, ea o ruga fierbinte pe o prietenă creștină, care era pe punctul de a se căsători cu un necredincios, să renunțe, făcând aluzie la propria sa durere în acești termeni:

“... M-am gândit mult la împrejurările prin care treci acum. Este foarte penibil să fim instrumentul de îndurerare pentru o persoană care ne iubește și pe care o iubim, având aparența că suntem nerecunoscători și duri și să știm că este cineva în pustie ale cărui gânduri toate simt pentru noi, care suferă pentru noi și căruia nu-i putem da nici o ușurare după ce a trebuit să spunem un NU! Poziția noastră este una dintre cele cărora pot să-i fie aplicate aceste cuvinte: «Plângeți cu cei ce plâng...» și se referă la propria mea situație ... Eu știu ce înseamnă să renunți la cineva iubit cu tandrețe, dar cunosc și pacea care urmează sacrificiului când inima zdrobită este în sfârșit în stare să se supună și să se abandoneze în brațele iubirii eterne”.

Vicontesa Powerscourt, născută Theodosia Howard, convertită în anul 1819 prin mijlocirea reverendului Daly, își pierduse soțul, Lordul Powerscourt, un credincios distins, în 1823, după doi ani de căsătorie, neavând poate 22 de ani.

Nu este posibil să se precizeze când a făcut Darby cunoștință cu ea; probabil de la lecturile biblice care au avut loc la ea în 1827- 1828, – scrisoarea citită fiind fără dată și nici următoarea:

„Scumpul meu domn, eu nu pot să las amabilul dumneavoastră bilet fără răspuns și am nevoie să vă mărturisesc recunoștința mea, chiar dacă de fiecare dată când vă văd sau aud vorbindu-se de dvs., aceasta răspândește în inima mea o tristețe pe care nu o pot învinge toată ziua. Totuși, noi nu suntem despărțiți pentru totdeauna; oh! Nu; eu voi fi pentru dvs. un mare subiect de bucurie și această siguranță mă face fericită. Ce plăcut este să te gândești la unirea intimă și inseparabilă a celor credincioși! Fiind în mod deosebit uniți cu Domnul Isus, ei trebuie să fie uniți și unii cu alții și orice efort ar încerca Satan, el nu-i poate despărți. Viața care circulă în ei toți este aceeași și pulsațiile ei se fac simțite în inima Domnului Isus; ele nu sunt toate ca firimiturile unei singure pâini. Când spunem: „ Cine ne va despărți de dragostea lui Hristos?”, noi spunem prin aceasta: „ Cine îi va despărți pe imii de alții? ” Dacă îl așteptăm, așteptăm totodată și pe sfinții Săi, pentru că ei vor veni cu El și Cina Domnului este pentru noi ca și un „da” și „amin” la marile Sale promisiuni. Vai! nu este ca și aceeași familie la bordul aceleiași nave pe care o conducem spre port; noi suntem ca niște naufragiați uniți prin același pericol și aceeași eliberare; și, cu toate că suntem unii pe un vapor și ceilalți pe altul, navigăm toți spre același țărm și vom ajunge acolo în siguranță. Nu alunecând la fundul vasului vecinului nostru căutăm mântuirea noastră, ci mai curând ajutându-ne unii pe alții, cu toată energia pe care o dă dragostea. Credeți-mă, scumpe domn, prietena cea mai devotată și cea mai recunoscătoare pe care o aveți în lume”.

T. A. Powerscourt

Este ușor de înțeles ce s-a întâmplat: Darby o întâlnește pe Lady Powerscourt, văduvă de cinci ani, să spunem în 1828; ei se îndrăgostesc unul de altul. S-a decis căsătoria; Darby îi anunță pe frații din localitate (Dublin, desigur). Ei se roagă Domnului să-l convingă să renunțe; ei îl roagă stăruitor și pe el. Darby renunță. El îi expune situația și doamnei Powerscourt. Doamna Powerscourt renunță. Ea pronunță „NU”- ul care zdrobește. Cât a trebuit să sufere J. N. Darby la vederea nobilei femei! Nu pare ca vicontesa să fi făcut parte dintr-o Adunare; o frază din scrisoarea sa lasă să se înțeleagă acest lucru; pe de altă parte, reuniunile erau atunci pe cale de formare. Ea locuia în castelul ei aproape de Bray, într-o regiune muntoasă, într-o perioadă când comunicațiile erau dificile. Slujba ei de dragoste și consolare era acolo, printre populația săracă din vecinătate și în majoritate catolică. Așa cum a spus cel care o cunoștea de aproape și care a adunat — după moartea sa – cele optzeci de scrisori din volumul intitulat „Afecțiunea creștină”, doamna Powerscourt a unit o fermitate puțin comună cu blândețea feminină cea mai distinsă. Ea putea să-i consoleze pe aceia care erau în orice frământare sau necaz prin consolarea cu care a fost ea însăși consolată de Dumnezeu.

Prin ea s-a răspândit, la picioarele Mântuitorului ei, parfumul curat al unui vas de alabastru spart.

Ultima scrisoare citată în volum este cea din 5 decembrie 1836. Curând ea mergea – după dorința îndelung exprimată de ea – „pentru a fi cu Hristos, ceea ce este cu mult mai bine”.

Nu mai este necesar să spun că intervenția fraților din Dublin a fost viu criticată. Cât îl privește pe J. N. Darby, el a fost rău recompensat pentru renunțarea lui, pentru că tocmai aceia care au fost autorii acestei situații, sau cel puțin unii dintre ei, l-au menajat cel mai puțin în opoziția lor referitor la problemele lui legate de Newton și de adunarea din Bethesda.

Lucrarea în Irlanda și în Anglia

Reuniunile pe care J.N. Darby și prietenii săi le-au început la el în anii 1827-1828 s-au continuat, de la sfârșitul anului 1829, în casa lui Hutchinson, la Fitzwilliam Square, iar în anul următor a fost închiriat un local public la Angier Street, tot la Dublin, pe care, între timp, Darby îl părăsise. Lucrarea s-a extins imediat la Limerick, apoi în alte locuri din Irlanda, pe care J. N. Darby se pare că le-a vizitat până în 1830. Atunci a mers la Cambridge, apoi la Oxford, la insistențele celebrului profesor F. W. Newman (fratele cardinalului), pe care l-a întâlnit deseori când Newman era profesor particular în familia Lordului Chief Justice Pennefather, cumnatul lui Darby.

La Oxford, în anul următor, J.N.Darby face cunoștință cu Benjamin Wills Newton, cu G. V. Wigram și în sfârșit cu Gladstone, – mai târziu prim-ministru al Angliei, care trebuia să fie învins prin influența lui Newman, numit cu puțin înainte preot al Universității.

După un oarecare timp, J. N. Darby merge la Plymouth, unde era invitat să’ predice. „Eu predicam unde se voia, spune el, fie în temple, fie în localuri particulare. Nu o dată, chiar cu miniștri naționali, am frânt pâinea luni seara, după reuniuni de zidire creștină, unde fiecare era liber să citească, să vorbească, să se roage sau să propună o cântare. Câteva luni după aceea am început să facem aceasta duminică dimineața, folosindu-ne de aceeași libertate, dar adăugând numai Cina pe care am avut și avem obiceiul să o luăm în fiecare duminică (câteodată o luăm chiar mai des). Cam în acea vreme a început să se facă la fel și în Londra”

În anul 1830, Darby, aflat în exercițiul funcției sale, vizitează rar acest oraș. Rămâne atunci la Westminster, la tatăl său. Apoi parcurge Anglia și învățătura lui trezește atât de bine atenția, încât are un auditoriu de 60-70 de slujitori anglicani și dizidenți evlavioși, care gustă adevărul, până în momentul când, așa cum remarcă Lady Powerscourt față de A. Norris Groves, în 1836 se pune pentru ei problema despărțirii pentru Hristos, în afara sistemelor religioase.

La Plymouth (reședința obișnuită a lui J.N.Darby), în 1832, această despărțire a devenit efectivă; și cum în acest oraș au văzut lumina tiparului majoritatea publicațiilor „fraților”, îndeosebi primul periodic „Mărturia creștină – 1834”, care s-a făcut punct de plecare ai mărturiei lor publice și colective, denumirea de „Frații din Plymouth” a înlocuit-o pe cea de „Darbiști”, folosită în Irlanda la început, Evanghelist puternic și zelos, Darby era un învățător absolut după Scripturi, prezentând în predicile și în scrierile sale adevăruri pe care le-a pus în lumină de la începutul lucrării sale și care caracterizează mărturia „Fraților”; el le rezumă, după cum unnează, într-o scrisoare destinată către M. Sudhoff:

- unitatea Adunării, Trup al lui Hristos, găsindu-și expresia la Cină;
- prezența Domnului, realizată după .20;
- venirea Domnului pentru ai Săi;
- prezența și acțiunea Duhului Sfânt aici, jos, în cel credincios și în Adunare;
- predicarea Evangheliei ca lucrare a harului curat;
- siguranța mântuirii, când este primită în inimă prin Duhul Sfânt;
- despărțirea practică de lume.

Un număr însemnat de reprezentanți ai Bisericii anglicane părăsesc atunci Biserica națională ca să meargă potrivit acestor principii și Anglia vede apărând adunări din ce în ce mai numeroase.

clickbible.org